

— "Ὁχι, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Φουκέ· τὴν ἐφόρεσα τόσα ἔτη ὥστε θὰ κρυώσω ἐὰν τὴν ἀποβάλω· καί ἔχω τὴν αὐτὴν αὐτῆς ἀνάγκην ἐν Δρέσδῃ οἷαν ἐν Παρισίοις, ἔπου τὸ πρῶτον τὴν ἐφόρεσα μετὰ τὴν ἐπιδουλὴν ἐν τῷ βασιλικῷ ἀνακτόρῳ τοῦ οὐτιδανοῦ ἐκείνου. Τὴν θεωρῶ τώρα ὡς δευτέρον τι ἐσωκάρδιον. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς πῶσον ἀνδρεῖον μὲ καθίστα ἐνίοτε! καὶ ἐδῶ ὁ Φουκέ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν ξενίζοντα αὐτὸν δικαιολογοῦν πληρέστατα τὴν ῥῆσιν τοῦ Ταλλεϋράνδου. Φεῦ! ποίου κωμικοῦ ἐστέρησε τὴν οἰκουμένην ἡ ἔλλειψις τοῦ Φουκέ!

Ἐδείκνυσαν καὶ βαύκαλοι Βουργουνδαίου ἐνέβαλον ἀρκοῦσαν διάθεσιν εἰς τὸν Φουκέ, ὅστις ἀπέβη διασκεδαστικὸς, καὶ κἄπως φιλοσοφικός. Διαρκούσης τῆς συνομιλίας παρέσχεν ἐνδείξεις εὐρυτάτου μνημονικοῦ. Ἐνεθυμεῖτο τὰς ἐλαχίστας περιπετείας παλαιολόγων συμβεβηκότων καὶ διὰ τῆς μιμήσεως τοσοῦτον τὰς ἐνεψύχου ὥστε ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἀναπαριστώμεναι. Ὁ Ἰερώνυμος οὐδέποτε ἔτυχε τοσοῦτον τερπνοῦ συνδαιτηρικῶνος, ἐὰν ἐξαίρεθῇ ἡ ἀλαζονεία καὶ φυλαυτία του ἅπαντα, ἐγερόντα ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἦσαν ἐνίοτε ὀχλυσά. Ἡ ἔλλειψις τιμωτήτος καὶ αἱ διεφθαρμέναι ἀρχαί του ἔλησμονοῦντο ὑπὸ τοῦ ἀποκατηρίου ἅμα ὁ Φουκέ ἀπεκκλύπτετο καὶ καθιστάτο ἀστεῖος.

Ἦτο ἡ δεκάτη. Ἡ Μαρία πλησιάζασα τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκυμβάλισεν ἄδουσα.

— Ἐνθυμεῖσαι ὅλα αὐτὰ τὰ παλαιὰ μουσικὰ τεμάχια καὶ τὰ ἄσφακτα ταῦτα; τὸν ἠρώτησεν.

— Καὶ πῶς, ἀροῦ κατὰ πρῶτον σὲ ἀκούω κυμβαλίζουσαν καὶ ἄδουσαν.

— Ἀδύνατον!

— Ἀληθέςτατον!

Ἀνεδίφησεν τὴν μνήμην των καὶ ἡ Μαρία ὑπενεθυμίσεν εἰς τὸν Φουκέ τὴν νύκτα, καθ' ἣν συνήντησε παρ' αὐτῷ τὸν λόρδον Βρέντωννα.

— "Ἦμην λίαν ἐνησχολημένος εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου νέου κατ' ἐκείνην τὴν περίπτωσιν, ἀπήντησεν. Λυποῦμαι διότι ἀπέθανεν ἡ δούνα το νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου οὐ πῶς ἀνδρὸν νὰ καταφύγω ἡμέραν τι νά!"

* * * * *

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ Φουκέ καὶ αὐθιγὰ ἐπεσκέφθη τὸν Ἰερώνυμον.